

*Kuruc Attila*

**Egy magyar srác  
viszontagságai külföldiában**

## Előszó

Manapság, mikor Európában már megszűntek a határok, mindennapos jelenséggé vált a külföldre emigrálás. Általában a jobb megélhetés reményében és csak néha-néha kalandvágyból. Vannak, akik egyszerűen csak egy egzisztenciailag normális életre vágnak, anyagi gondok nélkül (mint anno én is), vannak, akik egy jó, megbecsült munkát hagynak otthon egy még jobbért. Van, aki egyfajta menekülés miatt dönt anyaországa elhagyása mellett, legyen az lelki, vagy egyéb probléma elől való menekülés. Van, aki tényleg csak annyira kíváncsi és életrevaló, hogy új, érdekes élménynek, kalandnak tekinti az egészet. Egy barátom meg például azért jött külföldre a biztonságos, pénzproblémáktól mentes életét hátrahagyva, mert magányos volt és fullasztotta az otthoni környezet. És ne feledkezzünk meg azokról sem, akik nem érezhetik otthon magukat a szülőföldjükön, mint a romániai, szlovákiai, vagy szerbiai magyarok (a teljesség igénye nélkül). És akkor még az elmúlt évben a fejét felütő migráns válságról nem is beszéltünk, ami több millió menekültet jelentett Európa-szerte.

Legyen az ok akármi is, az emigráció, a kultúrák és nemzetiségek magas fokú keveredése egyes országokban ma már teljesen hétköznapi dolog. Az európai célországok elsősorban Németország, az Egyesült Királyság és Ausztria.

Én természetesen magyar viszonylatban, illetve szemszögből foglalkozom a témával, de azt azért em-

lítsük meg, hogy a lengyelek, románok, olaszok, görögök, litvánok, törökök, oroszok, vagy az Afrikából érkező munkavállalók is igen nagy számban jönnek Európába.

2013-2014-es adatok szerint a más európai országokban dolgozó/élő magyarok száma megközelítőleg 350 ezer fő. Egyes források szerint ez a szám már meghaladta a félmilliót is. És akkor még az Európán kívül élő honfitársainkat meg sem említettük. Azt biztosan kijelenthetjük a fenti adatok alapján - tekintve, hogy Magyarország népessége majdnem 10 millió fő - hogy a magyarok 5%-a él külföldön. És ez azért nem kis szám. Sokat elmond például, hogy a második legnagyobb magyar város, az London.

Biztos vagyok benne, hogy ezek a számok csak növekedni fognak és ezért érzem aktuálisnak, hogy elmeséljem a külföldi élményeimet.

2012-ben jöttem el otthonról, azóta egyszer maradtam hosszabb időre Magyarországon, ami öt hónap volt. Ez alatt a több, mint négy év alatt megírtam Németországot (ahol most is élek) és Angliát.

Az ez idő alatt szerzett tapasztalataimat, történeteimet szeretném megosztani veletek. Elsősorban azokkal, akik tervezik a külföldi munkavállalást, de azoknak is tanulságos, talán vicces, esetleg nosztalgikus lehet, akik hozzám hasonlóan már kint élnek. És persze az otthon élő magyaroknak is szerezhet szórakoztató pillanatokat, esetleg nyújthat pár érdekes információt.

Fiataloknak jobban ajánlanám ezt a könyvet, tekintve, hogy én is 29 éves vagyok, mikor eme sorokat írom, így én is csak a saját koromnak megfelelő szemmel tudom látni ezt a világot. Igyekszem objektív lenni,

de ez sokszor nem fog sikerülni, mert vannak témák, amikben elfogult vagyok, esetleg sziklaszilárdak az elveim bizonyos dolgokkal kapcsolatban és azt kell mondjam, hogy sok esetben nem a többség véleményét fogja tükrözni az, ahogyan én látom az életet. Ki fogok térni olyan témákra, amik talán nem mindenkit érdekelnek, vagy olyan apró részletekre, amik lehet, hogy csak az én figyelmemet ragadták meg. Ettől függetlenül, a külföldi élettel kapcsolatos tények, azok tények is maradnak.

És még azt is hozzá kell tennem, hogy én az iparban helyezkedtem el, nevezetesen egy gyári dolgozó vagyok, szóval felsőbb beosztásokról, komolyabb felelősséggel járó munkákról és az ehhez tartozó miliőről nem igazán tudok nyilatkozni, csak minimálisan.

Emellett - ugyan ebből az előszóból talán nem derül ki - helyenként a stílusom is hagy majd némi kívánnivalót maga után. Úgy fogom a történeteket elmesélni, ahogy azokat megéltem; kendőzetlenül, trágárul, és a saját stílusomban.

Ha a fenti dolgok nem riasztanak el, akkor dőlj hátra, engedd el magad, lazíts, nyiss ki egy üveg bort és élvezd a privát idegenvezetést Németországba és Londonba.

## Még otthon...

Talán a legcélszerűbb az lenne, ha a komolyabb problémák színre lépésével kezdeném. A következő események ugyanis mind kiváltó okai voltak annak, hogy végül elmenjek Magyarországról.

2008-at írunk. Nekem, mint nyolc osztályos általános iskolai végzettséggel rendelkező egyénnek, nem sok választásom volt munka terén. Oké, van egy bár-mixer szakképzettségem is, de a mi környékünkön ezzel nem sokra mentem, hiába próbálkoztam, Budapesten lett volna esélyem ilyen melóra.

Egyébként egy Komárom-Esztergom megyei kis faluban, Süttőn éltem le életem első 21 évét. Süttő egy Duna menti község északon, a folyó másik oldalán már Szlovákia van. 30 km-re van tőlünk Esztergom, Tata-bánya és Komárom is. Budapest meg kb. 68 km-re.

Szóval, mivel tizenévesen fontosabbnak tartottam a haverokat, a zenét, a lógást, meg úgy általában mindent, mint a sulit, így inkább lógtunk az órákról, vagy teljesen be sem mentünk, jobb elfoglaltságnak tűnt a városban beszívni, meg ilyenek. Mint már említettem, így nem sikerült a középsulit elvégezni, pedig kettőt is megpróbáltam, de mindkettőnek kirúgás lett a vége, sőt egy kollégiumból is sikerült kicsapatnom magam, mert nem tudtak értem felelősséget vállalni, ugyanis folyton az iskola mellé jártam.

Ilyen remek előélet után, leginkább gyárakban dolgoztam, mint betanított munkás és ez akkoriban sem volt másképpen. A nyergesújfalui Zoltek Zrt-nél vol-